

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

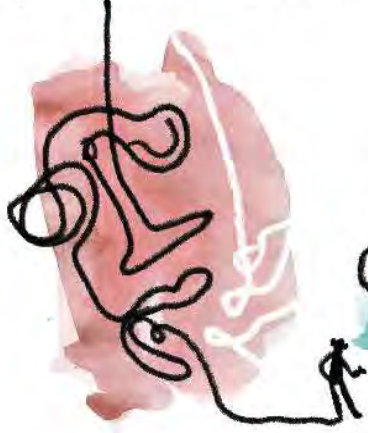
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

HEPİMİZ ÖYKÜLERİN
BİRER PARÇASIYIZ...BAZI ÖYKÜLERDE
YOLLAR KESİŞİR...BAZILARI TAM
ORTADA BİTER...BAZI ÖYKÜLERİ
YAŞADIKÇA ANLATIRIZ...BAZILARINI,
ANLATABİLMEK İÇİN...BAZI ÖYKÜLERİ HEP
HATIRLAMAK İSTERİZ...AMA BU, ZİHNİMİZİ
DAHA KARIŞIK YAPAR...BAZI ÖYKÜLERİ
UNUTMAK İSTERİZ...BU DA BİZİ YENİ
BİR ÖYKÜ YAPAR...YANİ YAŞADIKÇA
KALEM VE KAĞIT
HIÇ DURMAZ...
AMA ARADA YORULUR...O YÜZDEN BAZI
ÖYKÜLER BİZİ
YAZAR......BAZI ÖYKÜLERİ
BİZ

Oradan buraya taşıyıp durduğum bu ölümlü vücut. Kozmik piyangodan talihi düşen bu nursuz fakat billur bilinç. İster misiniz sizi alışveriş merkezine götüreyim bir kez daha? Bir kez daha tanıklık etsin avm girişindeki güvenlik görevlisi görkemli hayatımıza, çin malı ateşölçerle ateşimizi ölçerken bir kez daha şaşırırsın kendi kendine "rastgele bir evrende böyle

bir güzellik nasıl mümkün ve bu mucizenin ateşi nasıl bizi yakıp kül etmiyor ama 36.2 C olarak yansıyor cihaza?" diye. Vücut ve bilinç birbirleriyle yarışıyorlar itiraz etmek için ama faydasız. Banyomuzda duş başlığımız bozuldu. Kromajlı, metal görüntüsü verilmiş plastikleri çürüdü, kurabiye gibi dağıldı. Duş başlığını bir arada tutan görünmez irade çözüldü, büyü bozuldu. Bakın şimdi suları sağa sola fırlatıyor, duşun altında geçmiş hataları düşünerek ağlamayı imkansız hale getiriyor. Bunu kabul edemeyiz, bunu kaldıramayız, bunun duygusal faturasını karşılayamayız. Her gün duşun altında onursuzca vücudumuzu akan suya denk getirmeye uğraşılmıyorsa bir an önce alışveriş merkezine gidip kendimize bize iki - üç yıl sorunsuz hizmet edecek bir duş başlığı almamız daha makul geliyor bana.

Son bir umut, son bir itiraz: İnternette bakıyorum duş başlıklarına. Aklınıza gelebilecek bütün duş başlıkları var. Altın, ışıklı ve titreşimli duş başlıkları. Küstah ve kendini beğenmiş duş başlıkları. Seks oyuncuğu gibi duş başlıkları. Ben duşun altında duruyorum, duştan beklentim o yönde. Bu duş başlıklarının hakkını veremeyeceğimi hissediyorum. Ya da beklentilerimizin birbirini karşılamayacağını. Duş başlığının beklentisi olmasını istemiyorum. Zaten hayat zor. Beklentsiz, kendi kendine yetebilen, devamlı «dışarı çıkalım kahve falan içelim, yeni bir yer açılmış kokteylleri çok iyiyimş akşam oraya gidelim» der gibi olmayan duş başlıklarına ulaşıyorum fakat fiyat olarak benim bütçemin çok üzerinde oldukları ortaya çıkıyor. İnternette bulamıyorum, hissedemiyorum.

Alışveriş merkezinin girişinde güvenlikten geçmek için üzerimdeki eşyaları çıkartırken "belki burada metafor gibi bir şey vardır, ben anlamıyorum" diye düşünüyorum. Cüzdanı çıkart, telefonu çıkart, kulaklığı çıkart, kenara bırak öyle geç içeri. Maddi manevi seni bu dünyaya bağlayan ne varsa hepsini geride bırak. Burada cüzdan maddi bağlılıklarımızı, cep telefonumuzdaki insanlarla yaptığımız whatsapp konuşmaları ise manevi ve kişisel bağlılıklarımızı simgeliyor. Annemle son konuşmamıza bakıyorum, "zeytinyağı istiyor musun, yazlıktan gelirken getireyim mi?" diyor. Bebeğimle son konuşmamıza bakıyorum, "soya sütü, patates, yoğurt, kola, maden suyu, bulabilirsen milkanın bisküvilisinden" diyor. Ancak bunları geride bırakmayı göze alabilirsen geçebilirsin alışveriş merkezinin kapısından. Kompleks ve kaptislerinden, kibir ve hırslarından arınıp geçebilirsin bu metal dedektöründen. Burası ölüm gibi bir şeydir, ölüm diyarında insanlar yaprak yaprak soyulur, geriye ancak özü, nektarı kalır. Gerçi kapıdan geçtiğin gibi her şeyi geri veriyorlar. O yüzden benim coşturduğum kadar iyi bir metafor olmayabilir. Gün içinde elliye yakın duş başlığı inceleyen, enine boyuna elleyen, ışıklısıyla ışısızı arasında kalan insanların metafor hakları ellerinden alınabilir.

Bunu diyor.

her
şey
olur

#AlBuKeyifÇayınıİç

cem
din
len
mıs

Koleksiyonerin Dramı

Şu dünyada esbabı mucibesine akıl sır erdiremediğim koleksiyonculuk diye bir kavram var. Zaten

sadece ben değil yıllar içinde bir sürü insan da bu mesele üzerine kafa yormuş. Şimdi koleksiyoncu dediğimiz arkadaşlar, tamam, biraz takıntılı oluyor, belli bir konuda kimi zaman ayırım gözetmeksizin kimi zaman da sadece kendilerinin bildiği bir mantığa göre ömür boyu eşya biriktiriyor, sonra ne oluyor? İşte onu ne ben biliyorum ne koleksiyoncu biliyor.

Şimdi zaten esasen bir koleksiyonerin koleksiyonu zaten hiçbir zaman bitmediği, tamamlanmadığı için o “sonra” hiçbir zaman gelmiyor. Misal adam “dügme” ile ilgili şeyler biriktiriyor. Önce bulabildiği tüm çeşit düğmeleri biriktiriyor, evi ocağı bijuteriye çeviriyor ama sonra çapı genişletiyor, içinde düğme geçen filmleri kitapları da toplamaya başlıyor. Tabii hepsinin ilk baskısını, özel koleksiyoner sürümünü. Paltonun düğmesi diye çıktığı yolda, Benjamin Button’un Tuhaf Hikayesi’nin ilk baskısından tutun da film uyarlamasının en pahalıya satılan sadece 100 adet üretilmiş koleksiyoner sürümüne kadar topluyor, Tolga Çandar’ın Mavi Yelek Mor Düğme şarkısının bütün yorumlarını alıp koleksiyonuna katıyor, yetmiyor, tüm şarkıların stüdyodaki miksajı yapılmamış ham kayıtlarının peşine düşüyor. Kendi içinde hayli tutarlı bir davranış gibi gözükse de dışarıdan baktığınızda bildiğiniz deliden başka bir şey görmüyoruz. Tabii adam zaten ancak çok zenginse bu kadar ileri gidebiliyor, çok zengin olduğu için pek de sesimizi çıkartmıyoruz,

egzantrik falan diyoruz. Aynı adamın parası olmasa kendisini bijuteriyle sınırlamak zorunda kalıp mahallenin sokaktan düğme toplayan, konu komşundan “Fazla düğme var mı abüü,” diye düğme dilenen biçaresi olacak.

Parayla saadet olur mu olmaz mı ayrıca tartışırız ama koleksiyonerlik bağlamında paranız varsa egzantrik zenginken paranız yoksa düz deli oluyorsunuz. Yok valla ben demiyorum, psikiyatrinin kutsal kitabı DSM-5 diyor. (Evet geçen haftalarda kendisinden bahsetmiş, ve hiç de keriz gibi DSM-5’i sayfa sayfa okumayacağımı söylemiştim. Hâlâ da okumuş değilim.) Psikiyatristlere göre “değersiz şeyleri” biriktiren ve ne bulursa toplayan adamlara istifçi deniyor. Hani çöp ev falan diyorlar ya o. E adam yeteri kadar zenginse değersizlerin yanında değerlileri de topluyor, daha geniş eve çıkıyor, her şeyi güzelce tasnif ediyor, oluyor sana koleksiyoner. Şimdi hemen oradan itirazlar yükselecek “Ama onlar birbirinden farklı” falan diye ama şimdi burada biz bizyiz kimseyim kandırmayalım, normalde evini belediyeye temizletip ağılata ağılata tedaviye alacağınız adamlar yalıda oturduğu zaman gidip plaketi veriyorsunuz, “Oh ne güzel de toplamışsın, ne güzel de biriktirmişsin, aşkolsun doğrusu, Moskova’nın batısındaki en geniş matruşka koleksiyonu sizde, ev ocak matruşkadan geçilmiyor, pes doğrusu,” diyorsunuz.

Ben şimdi zengin koleksiyonerleri çok umursamıyorum ama bizim gibi fakir koleksiyonerlerin sürekli istismar edilmesine, tam birer keriz muamelesi yapılarak her ürünün bir de onlara özel collector’s edition adı altında içine dandik iki kartpostal, sertifika falan konularak üç dört kat pahalıya çıkarılmasına çok bozuluyorum. Misal bizim Oky, Paris-Texas filmine dair ne varsa toplar, o kadar hastası ki Paris-Texas filminin, Wim Wenders bu kadar düşünmemiştir film üzerine. O yüzden filmin

soundtrack’inin plağını mı gördü? Almadan edemez. Sonra o plağın bir de içinde dandik kitapçıkla birlikte “collector’s edition” diye üç kat daha pahalıya satılanını mı gördü? El mecbur, onu da alacak. Filmin senaryosu kitap olarak mı basıldı? Hemen karton kapaklı ilk baskısını alacak. Sonra o kitaba yeni bir önsöz yazılıp “özel” hele hele bir de “sınırlı sayıda” baskı mı yapıldı? Onu da alacak. A, filmin Macarca dublajı artık dünyada sadece dört kişide olan Laser Disc formatında 1000 dolara satışa mı çıkarıldı? Git bak E-Bay’de ilk teklif veren yine Oky.

Hayır bir de “sınırlı sayıda” hadisesiyle çok pis sömürüyorlar. Son zamanlarda mesela bazı kuntiz plak şirketleri gidiyor en az beş bin satılacak plağı sadece bin tane basıyorlar. Sonra gayet normal normal, bastıkları bin plağın sadece üç yüzünü piyasaya normal fiyattan veriyorlar. E anında bitiyor, ikinci el fiyatı üç katına dört katına çıkıyor. Sonra bir yüz taneyi daha el altından dört katı fiyatına satıyor. E o da tükeniyor. Tükenince bu sefer on katına çıkıyor fiyat. Bu sefer bir yüz taneyi daha on katı fiyata okutuyor, kalan beş yüz tanenin de üzerine oturuyorlar. Şimdiden dikkat ettiyseniz (300x+100(4x)+100(10x)) sadece 500 plak satıp 1700 plak parası tahsil ettiler bile. E o ellerinde kalanı da zamanla 40 katına, 50 katına okutuyorlar dönem dönem. Etiket fiyatı üzerinden telifini çoktan aldığı için müzisyene bir faydası da yok. Peki insan evladı gibi plaktan beş bin basıp beş bin satsalar? E o zaman “sınırlı sayıda” olmadığı için koleksiyoncu keriz gibi fazla para vermez, hatta bakarsın almaz bile. Tam istismara açık bir şahıs yani bu koleksiyoner. Siz yeter ki “sınırlı sayıda” ibaresini koyun, yanına da bir tane keriz eğlencesi sertifika verin, hemen alırlar. Hayır seviyorum da adamları, tutkularını falan ama dedim ya, böyle kerizlenmeleri, istismar edilmeleri çok canımı sıkıyor.

KIYAKÇILAR

KOÇ

Kaygan Zemin

"Kasım'da İstanbul GP var; bilet alalım mı?"

İstanbul ci-pi. Formula 1 adlı "spor" organizasyonundan bahsediyor. 700 kiloluk tek kişilik araçların ancak kamera vasıtasıyla takip edilebildiği bir yarışta önünüzden 300 km ile geçişlerini tribünden

izleyebilmek için 2bin lira verip vermeyeceğimi soruyor. Demokrat okurların "Ee sorabilir, ne var bunda? Biz bunun için uğraşmıyor muyuz zaten?" dediğini duyar gibiyim. Bir denetim yok, sorabilir tabi. Son zamanlarda, gerek sanal gerek fiziksel çevremde Formula 1 takip eden bir tayfa türedi. Bazı insanlar geç kalıp artık bir işe yaramayacakları zamanlarda girebiliyor hayatınıza, bu hız ve drama tutkunu Formula 1 kitlesi gibi. Hafta sonları 3 saatlik televizyon hakkını, efsane pilot vasat kayakçı Michael Schumacher'in domine ettiği sıralama turlarını izlemeye harcayan 10 yaşındaki küçük Deniz'in size en çok ihtiyaç duyduğu zamanlarda Fatih Tekkeli Trabzonspor ile daha çok ilgileniyordunuz.

Şimdilerde Avrasyacılık, Mavi Vatan kelimelerinden geçilmeyen CNN Türk'te o yıllarca Pit Stop, Parc Ferme kuralları gibi terimler kullanılıyordu. Arabalara hiçbir ilgisi olmayan, spiker dışında Formula 1 ile ilgilenen bir Türk olup olmadığını bilmeden 50 turluk yarışları izliyor; motor kısıtlamaları, yarı kuru yarı ıslak pistte hangi lastiklerin kullanılması gerektiğini çözmeye çalışıyordum. Schumacher podyuma çıktıkça, ailemden biriymişçesine, kuzenim Burak Abi'nin iyi bir liseyi kazanmasına sevindiğim gibi seviniyordum. Sonra bu kolay zaferler dönemi bitti, Schumi kazanamamaya başladı. Tek başına sevinmek de kötü ama

tek başına üzölmek sürdürülebilir bir şey değil. Kimsenin izlemediği, ancak arabalar yandığında insan görebildiğim bir "spor"u tekrar tekrar kaybetmek için izleyemem diye düşünüp bıraktım. Ama bugün yarış günleri sosyal medya kayıyor, aylık geliri sınırlı insanlar büyük paralara canlı izlemeye gitmek istiyor. Hatta o kadar popüler olmuş ki, ünsüz pilotları fanatik bir şekilde tutup oradan kendine "azınlık ve özel" kimliği sağlayanlar bile türemiş. Bir sporun yaygınlığı böyle ölçülür. Mesela, bugün Kadıköy sokaklarında elinizi sallasanız herhangi bir İngiltere ikinci lig takımından "Biz" diye bahseden kemer burunlu, Anadolu esmeri insanlar görebilirsiniz.

Nereden geliyor bu merak diye huylanıp işin peşine düştüm. Netflix denen yapılanma 2 sezonluk Formula 1 belgeseli yayınlanmış. Bundan önce Michael Jordan belgeseli yapıp herkesi NBA takibine başlatmışlardı. Herhalde bu işlerden sorumlu adamı "Oğlum basketbolu sevdirmesi bebe işi" diye kızdırdılar ki en insansız, en empati kurulamayacak sporu alıp Yaprak Dökümü'nün dizisine çevirmiş. Her bölüm bir arabanın motoru yanıyor, başkasının tekeri ısınıyor ve mantıklı bir insanın "Bu arabalarda sorun var herhalde" diyeceği yerde siz pilotun annesinin ağlayışını izliyorsunuz. Sıradaki hedef ne, bilye yarışları mı?

Bazen böyle modalar oluyor, takip etmezseniz gündelik konuşmaların yarısını anlayamıyorsunuz. Herkesin izlediği Taht Oyunları'na karşı olan gayriihtiyari boykotum sebebiyle kimi entelektüel kimi seksüel birçok sohbetten mahrum kaldım. İş öyle bir boyuta geldi ki filozoflar bile "Nasıl yaşamalıyız? Hayatın anlamı var mı?" gibi soruları Taht Oyunları karakterleri üzerinden anlatıyordu. Gündelik konuşmalardaki referansları anlamak için politik gündeme de hakim olmak gerekiyor. Neyse ki orada yıllardır formdayım. Ama modası geçince, gündem değişince bu bilgiler yer kaplamaya devam ediyor. Milletin hafızası kalitesiz görüntülü Lost sezonlarıyla dolu. Ya da mesela ben 2007 yılındaki

İstanbul emniyet genel müdürünün adını neden biliyorum hala? Çok daha verimli değerlendirebilirdim burayı. Sevdiğim bir arkadaşımın doğum günü tarihini sigdırabilirdim Celalettin Cerrah'in kapladığı yere.

Bu hep böyle oldu. Bir şeyler izleme konusunda kime güvendiyseniz, bir yerden sonra bizi biz yapan şeyleri değiştirmeye başladı. Önce sinema tiyatroya alternatif, özgür, her hikayenin anlatıldığı bir meca gibi çıktı, yıllar içinde hep aynı hikayelerin anlatıldığı hep aynı yakışıklı adamların oynadığı bir şeye dönüştü. O sırada televizyon tüm tazeliği ve vaatkarlığıyla akılları aldı ama onun da sonu benzer oldu. Şimdi aynı Netflix'te oluyor. Televizyondan farkı yok şu an. Hatta belki de, izleme tercihleri açısından, her zamankinden daha da büyük bir tek tipleşmeye sebep oldu. Daha on yıl önce insanları izledikleri yabancı dizilere göre kategorize edebilirken şimdi herkes aynı dizileri, belgeselleri izliyor. Sinema ve televizyonun düşüşünden ders çıkardıklarından olsa gerek, hepsinden daha akıllılar. Çarkıfelek'i fazla karmaşık bulup sıkılan insanlara Formula 1 kurallarını ezberletecek kadar sağlam dramatik kurgular oluşturuyorlar.

Peki yeni dünya düzeninde bu tek tipleşmeden nasıl kurtulacağız? Nasıl kendimizi var edeceğiz? Herkesten önce nefret edeceğiz. Kitleselleşen her şeyden uzak durup, bunun neresi iğrenç bunu bulacağız. Er ya da geç herkes nefret edecek, önden yeri kapan kendini sürüden kurtaracak. Hiçbir şey uzun süreli seviyemiyor artık. Ben Schumacher'i bütün kalbimle severken, posterini asabilmek için dergi kovalıyordum. Şimdi birini sevince anında bütün fotoğraflarını indirebiliyor, röportajlarını tüketebiliyor, hakkındaki mobbing ya da taciz (güçlü erkek seviyorsanız kaçınılmaz bir son gibi) suçlamalarını okuyup, magazincilere küfredtiği videoları izleyebiliyorsunuz. Aşk ve hayranlık gizemden beslendiği için artık bu tür kitlesele sevgiler kısa vadede nefrete dönüşüyor. İşte erken davranıp güzel şeylerin negatif tarafına odaklanmak burada fark yaratıyor.

AYIÖĞLÜK

ÖZER AYDOĞAN

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

LÜTFEN

Jumbo düdüklü tencere (Taç düdüklü tencere), Halıcı Gölçükler, Simens bulaşık makinesi, Tefal Titanium Ingenio Tencere Seti, Mavi Jeans Hunter (31-32), Xiaomi kulaklık... Bu kelimeleri bütünlüğü bozmadan yazı içinde nasıl kullanabilirim? Edebi kimliği kaybetmeden

bu firmaların ilgisini çekerek ihtiyaçlarımı para harcamadan karşılayabilir miyim? 13 yıllık yazırlık hayatımda, bu konudaki tek zaferim Apikoğlu sucukları oldu. Hiçbir amaç gütmeyişim halde, sırf yazıda markanın ismi geçiyor diye bir kutu Apikoğlu ürünüyle ödüllendirildim. Kutuyu müdür olduğunu söyleyen şahıs bizzat iş yerime getirmişti. Tek tek paketleri tanıtırken özellikle pastırmanın üzerinde ihtimamla durmuştu: "Fırat bey, bakın bu normal pastırmalara benzemez, antrikottan yapılan çok özel bir ürünümdür." O yıllar, antrikotun etler içindeki statüsünü bilmediğimden sadece kelimenin müzikal tınısına kapılarak, "Öyle mi? Çok teşekkürler" diye karşılık vermiştim.

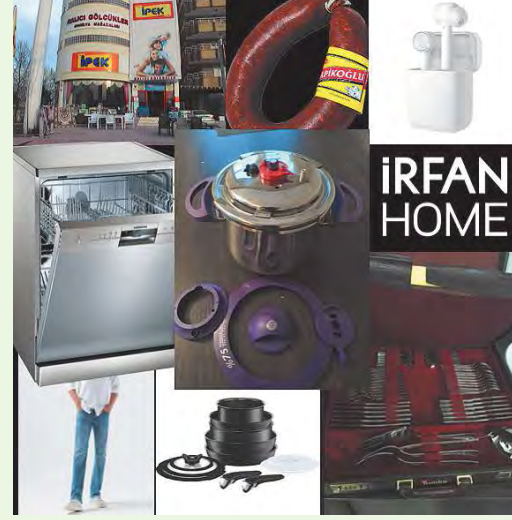
Aslında yazıda Apikoğlu övgüsü falan yoktu, o pastırmayı hak edecek hiçbir şey yazmamıştım, markanın sadece isminin geçmesinin yeterli

olduğuna dair reklamcılık bilgim de yoktu. Yazıdan oğlu sayesinde haberi olduğunu söylediğine göre, müdürün gözünde lokanta duvarlarına asılmış (yüzü bilinen ama ismi bilinmeyen) yarı ünlülerden farkım yoktu. "Bu da kuru etimiz" diye devam etmişti müdür. "Öyle mi?" diye karşılık vermiştim bir kere daha. Daha önce hayatımda et brifingi almadığımdan cevaplarım da kuruydu. Üzerimde beyaz hekim gömleğiyle kuru eti incelerken entegre tesislerden birinde kalite kontrolü yapıyor gibiydim. Akşam evde bilgisayarın başına geçip bir yandan hediyelerimi yemeye başlayınca da pastırma hastası bir yazara dönüşmüştüm. Beleş insanı hızla dönüştürüyor. Şükür ki yenilebilir hediyeler iz bırakmadan çabuk tüketiliyor.

Sanırım artık yavaş yavaş ihtiyaçlarımdan bahsetmem, onları yazının içine ustaca gömmem gerekiyor. Çocukluğumdan Jumbo'yu nişan atan kadınların elinde patlayan bir tür James Bond çantası olarak hatırlıyorum. Aybaşların büyük kızı Nurdan, kel ama yakışıklı Hüseyin'le nişanı atınca içi çatal, kaşık, bıçak dolu bu çanta boşa düşüyordu.

Elbette mürüvvete eremeyen çeyiz donanmasının başka nadide parçaları da vardır, ama benim için en akılda kalıcısı bu çantaydı. Jumbo böyle. Belki bazı gelinlerin sadece misafirler için kullandığı dev çorba kaseleri de Jumbo'ydu, ama Kütahya Porselen'in de saçmaladığı o yıllarda bundan emin olamıyorum. Halı ihtiyacımı, seksenli yılların sonunda Denizli'deki apartmanımızın altındaki Halıcı Gölçükler'den karşılamak istememin, hem beni tanımlarımdaki samimiyeti kullanmakla hem de ilerleyen yıllarda büyüyerek şubeleşmeleriyle ilgisi var. Top oynarken düşürerek oğlunun kolunu kırdığım Şenol Gölçük ve beni her gördüğünde kulağımı kıtlatan Kadir Gölçük, 1976 yılında tek

şubeyle başladıkları maceralarına, kaliteden ödün vermeden, her geçen gün bayiliklerine yenilerini katarak, sürekli gelişen ürün yelpazeleriyle onlarca halı markasını en uygun fiyatlarla sunmaya devam ediyorlar. Havada döndürülerek müşterinin ayağına atılan halılarla değil, olması gerektiği gibi rulosundan yuvarlanan halılarla hizmet veriyorlar.

IRFAN HOME

İhtiyacım olan diğer eşyaların markalarını nasıl öveceğimi bilmiyorum. Belki tek tek değil de bütün bu eşyaları bünyesinde barındıran kurumları övüp toplu bir nakliyata girmek çözüm olabilir. İrfan Home, bildiğim kadarıyla Petek Dinçöz'ün kocasına ait. Başta mobilya olmak üzere sattığı eşyaları peşin, taksitli ve senetli olmak üzere ayrı ayrı fiyatlandırıp her kesimden insanı kapabilen kapsayıcı bir kurum. Sahibi, eşi Petek Dinçöz'e sahneleri bırakacak kadar başarılı. "Foolish Casanova"dan üçlü kanepeye uzanan bir başarı hikayesi. Aynı kategoride, ama farklı kuldarda yer alan bir diğer kurum da EVKUR. Bu firma dağılmış bir pazar yerini tek dükkânda toplamayı başarıyor. Halılara baktıktan sonra, beş santim ötedeki stantta elektrikli süpürgeleri inceleyebiliyor ve böylelikle ilkökul düzeyinde (bu bunu süpürür) hoş eşleşmeler yapabiliyorsunuz. Ben ilk EVKUR ziyaretimde düdüklü tencerele bakmış, sadece perde ürettiğini sandığım Taç firmasının düdüklü tencere de ürettiğini görerek şaşırıştım. Bu konuda Jumbo gibi uzman markalar arasında Taç düdüklü tencereyi seçmem de sanırım bu şaşkınlıktan oldu. Taç düdüklüm, ısıyı gördüğü ilk günden itibaren yaklaşık bir ay içinde parçalarını teker teker bırakmaya başladı. En sonunda düdüğü kapakta tek başına kaldı, ama hâlâ çalışıyor. Yenisi olursa daha iyi olur tabi. Simens ise üstün Alman kalitesi.

Mustafa Satıcı

FURKANÖZÇOBAN

BİR İŞ

Yerimden kalkıp yapmam gereken bir iş var. Unutmayayım diye defterime not aldım ama unutmadım. Önce uzun süredir memlekete çağırın akrabama gelemeceğimi söyleyeceğim. Telefonda hasret giderirken her şey yolundaydı. "Gel seni burada yaşatayım,

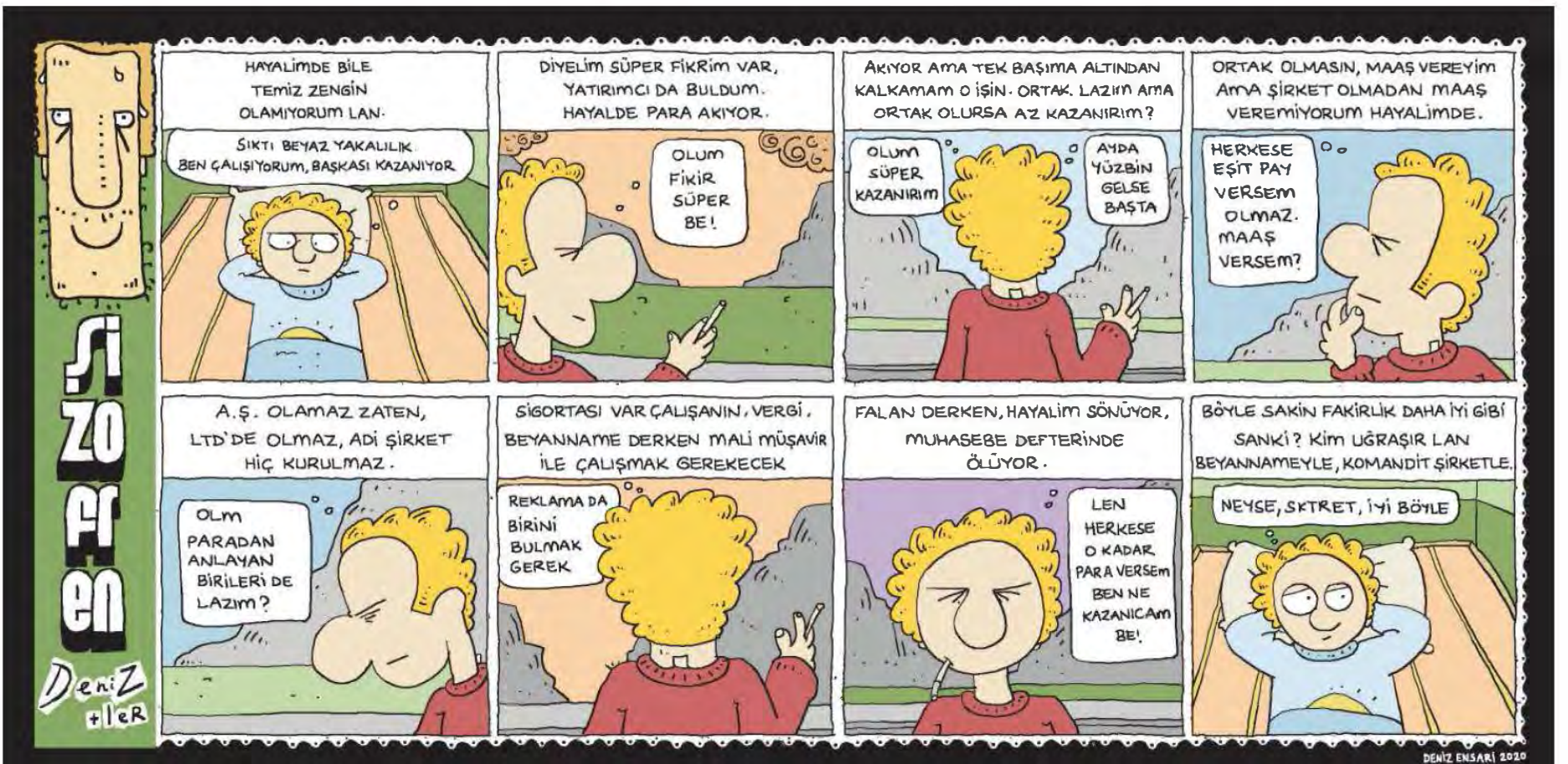
yaylaya çıkarız, sobalı evde kestane kızartırız" ısrarlarını, "ben de çok istiyorum ama..." ile başlayıp çeşitli bahanelerle sonlandırdığım cümlelerle, senelerce bertaraf edebildim. Ama aynı akrabam iki gün önce yine arayıp "Boş araba bu tarafa geliyor, atla gel, bir hafta sonra da yine Aytaç abinle dönersin geri. Yola para da ödemeyeceksin. Emin sağlam adamdır, Covid negatiftir, kuşkun olmasın" gibi neredeyse açığı olmayan bir teklifle gelince, önerisine sıcak baktığıma dair bir şeyler söyleyip işlerimi halletmek için iki gün istedim. Defterime "Memleket için arama yapılacak!" notunu almak dışında pek bir şey yapmadığım iki günüm su gibi geçti. Şimdi yerimden kalkıp akrabamı reddetmeden önce son bir kez düşünüyorum: "Gitmemek doğru karar mı? Belki de biraz uzaklaşmak iyi gelecek..." Bir anlığına da olsa memlekete gitmek, memleketimi reddetme fikrinden daha konforlu geliyor; gözlerimi kapayıp doğduğum şehri, yeşilini, mavisini, insanını hayalimde canlandırmaya çalışıyorum; doğduğum evi, portakal ağaçlarını, sahili ve hırçın dalgalarını, göz kapaklarımı kapanıyor, yavaşça uykuya dalıyorum. Şimdi rüyamda kendimi memleketimin sokaklarında yürürken görüyorum. Bir yandan yürüyorum, bir yandan da sağı solu izliyorum. Arada bir sokakta yürüyen başka hemşerilerim yanıma yanaşıp Suriyelileri şikayet edip kaçıyorlar. Sonra köşe başında Veysel'i görüyorum. Veysel, mahallenin (benim de dahil olduğum) çocuk grubunu korkutmak için aramıza saldıgı zihinsel engelli bir abi. Kendisinden hiç bir zaman korkmadım. Her seferinde başarısız olsam da yanına yanaşıp iletişim kurmak konusunda şansımı denedim. Memleketime dair çocukluğumdan kalma sıcacık bir anıya sarılmak için hızlı adımlarla Veysel'e doğru yürüyorum ama ben ilerlemeye çalıştıkça yanıma yanaşıp şikayette bulunan hemşerilerimin sayısı artıyor, bir süre sonra her tarafımı sarıp aynı anda şikayet etmeye, bağışmaya başlıyorlar, bir şekilde aralarından sıyrılıp Veysel'in yanına koşuyorum. Sarılmak için kollarımı açtığımda kafasını kaldırıp çok düzgün bir Türkçeye "Suriyeliler!" diye bağırıyor, terler içinde uyanıyorum. Hemen yanımda susarım diye geceden doldurduğum bir bardak suyu tek dikişte bitirip ağzımı siliyorum. Sakinleşirken bir kaç defa üst üste "soba" diye homurdanıyorum. Sobalı evde kestane. Sobalı evde kestane, güzel olabilir. Ne zaman memleket lafı açılrsa, en az bir defa duyurum. Bir resmi romantize mi etmeye çalışıyorsunuz, içine soba koyun. Bir yere insan mı çekmek istiyorsunuz? Sobasından bahsedin. Soba internette sürekli karşıma çıkan tıklama tuzakları gibi bir yandan gerçekten ilgimi çekiyor, bir yandan yanında oturduğumda hayalimdeki kadar iyi hissetmeyeceğimden emin gibiyim. "Hürriyet.com'daki o haberi açmıyorum, kestanenizden de yemiyorum!" diye haykırmayı, ne istediğini bilen, kararlı biri olabilmeyi çok isterdim. Oysa geçen hafta davet edildiğim toplu kahvaltıyı oldukça başarılı bir şekilde reddedebilmişim. Bunun nedeni toplu kahvaltılar hakkındaki görüşlerimin çok net olması olmalı. Pandemi öncesi düzenli edilen toplu kahvaltılar sevmiyordum. Amerikan servislerinde Cemal Süreya'nın, "Yemek yemek üstüne ne düşünürsünüz bilmem ama kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı..." sözünün yazılı olduğu meşhur Van Kahvaltıcısı'nda otlu peynir yemek için dakikalarca sıra beklemeyi sevmiyordum. Ayrıca Cemal Süreya hakkında ne düşünürsünüz bilmem ama bahsettiği kahvaltının serpme Van kahvaltısı olduğunu da sanmıyorum. Bu kahvaltının Van'da meşhur olduğunu da düşünmüyordum. Aslında Memleket'e uğramışken bir iki günlüğüne de Van'a uğrayıp tezimi kanıtlayabilirim. Ben aramadan akrabam aradı, "Kanka şimdi Aytaç abiyle konuştum da, durumu soruyor, ben olumlu dedim ama, geliyon di mi?" Bir iki saniye sessiz kalıyorum. Bir bahanem yok. Kendimi memlekete gitmemem gerektiğine ikna edemedim. Geleceğimi söyleyip kapatıyorum. Şimdi izninizle, hiç tanımadığım Aytaç abiyi şoför yanı koltuğundan, git gel toplam yirmi saat yol boyunca ayık tutacak muhabbet konuları düşünüp defterime not alacağım.

Tribal

enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

Şairimiz o'ğün Fransa Longchamp'te Altılıyı buldu ve...
3 ve daha yukarı İngilizlere senfoni adlı şiirini yazdı...

* Bİ AN CİNSİYETÇİ DAMGASI YİYCEM DİYE AKLIM GİTTİ!

* GÜCENME AMA SANA HİÇ GÜVENMİYORUM.

* LAN KIZLARIN YANINDA YAŞLIYMIŞIM GİBİ KONUŞMASANA ..

* BEN BU AÇIDAN GÜZEL ÇIKIYORUM SİZ ONA GÖRE AYARLAYIN KENDİNİZİ!

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Mevsim serin ve bahçede yaprak yığın yığın"
Yahya Kemal Beyatlı

GÜZSÜZLÜK/ RENKSİZLİK

Antalya'ya dönüş. Ekimin son; en son günleri. Ağaçlar yemyeşil. Her çeşidi. Otuziki derece. "Serinlik" de anca bu kadar işte buralarda. Büyük Çinli Zen ustası, (şair de) Wumen Huikai sonbaharı ilkbaharla kıyaslayarak överken şöyle yazmıştı: "İlkbahar gelince/ Bir çim görüyorum / Yeşil/ Ama sonbahar geldiğinde/ Binlerce renk" Yavaş yavaş çürümenin baş döndürücü/ şatafatlı estetiği. Dur bakalım. Belki kışa doğru...

(HAYAT; "EV" E?)

Buraların bitmek bilmeyen yaz'ının, bir türlü olamayan sonbahar'ının bu yıla özel önemli faydası; İstanbul'da yoğun hissedilen, neredeyse ele gelen pandemi tedirginliğini; dörtbiryanı saran maskeli yüzlerle rağmen anında unutturması. İstanbul'dan döner dönmez. Sanki olmuş bitmiş bir hastalığın yıllar sonraki bir anma günü için sembolik maskeler takmışız. Dolanıyoruz.

(--maskeler altında sırtarak--hiç eve de giresim yok) Ucu görünen kış'la birlikte pandemi. Ürkütücü. Burada henüz en ufak bir ipucu yok. Gelecek kışın muhtemel bagajı; getirebilecekleri; hele; insanları tekrardan evlere kapatma? Düşüncesine bile tahammülümüz kalmadı. Nefesim daralıyor. Sıkıntılıyız.

Veba salgını sırasında hastalık çıkan evleri, etrafına çok hızla duvarlar örüp içindeki insanlarla (çoluk, çocuk) birlikte tamamen kapatıyorlarmış. Avrupa'nın kimi bölgelerinde. Hastalıktan önce açlıktan ölüyormuş içerdekiler. (işte "eve kapatma?" Mecaz olmayanı) "ZORBAZ"

Bir meslek adı bu. Adıymış... Ben yetişemedim; Eskiden panayirlarda, bayram yerlerinde falan koşup koşup kocaman küplere kafa atarak parçalayan, kafasında koca bir taşı top gibi sektiren adamlar varmış. Zorbaz deniyormuş. "Baz" eki Farsçadan: "oynayan" anlamında, "Cambaz" gibi: "canıyla oynayan"

Voltaire 1694-1778

Sihirbaz, kumarbaz... Keşke kaybolup gitmeseymiş kelime. Hayat giderek iyice, iyice zorlaştı. Zorlaşıyor. Taş sektirmiyorsak da bence artık hepimiz bir miktar Zorbaz da sayılırız. Esas mesleğimizin yanı sıra, ek olarak. Ünvanı hakkediyoruz. Meslek devam ediyor madem. Kelime tekrar kullanıma girmeli.

Marilyn Monroe 1926-1962

"OSCAR GOES TO..." Geceleri müthiş yapılmış, çok etkileyici korku filmleri seyrediyorum. Haftada birkaç gece. (yatay vaziyette) Hele bu son dönem. Tek kusur; ister misin diye soran yok. Bilinçaltım usta bir korku filmleri yönetmeni. Tek kişi için, tek gösterimlik filmler yapıyor. Uykumda. Koskoca bir filmografi sırf bana. Dur, yapma desen anlamaz. Emeğine yazık. İKİ SÖZ:

Hicivleri, alayları yüzünden hapislerde bile yatmış Voltaire;

"Sonbahar" Paul Gauguin 1848-1903

"Tanrı"dan, bir tek; kısacık dileği olduğunu söylemişti: "Tanrım, Düşmanlarımı gülünç duruma düşür." "Gülünç" duruma düşmek ölümcüldür. Haklı. Ödümüz patlar. Ama, Voltaire'den çok çok sonraları Marilyn Monroe, ("aptal seksi sarışın" imgesiyle ünlenmişti, aslında son derece zeki ve duyarlı bir kadındı rahmetli) şöyle demişti;

"Tamamen gülünç olmak, tamamen sıkıcı olmaktan daha iyidir"

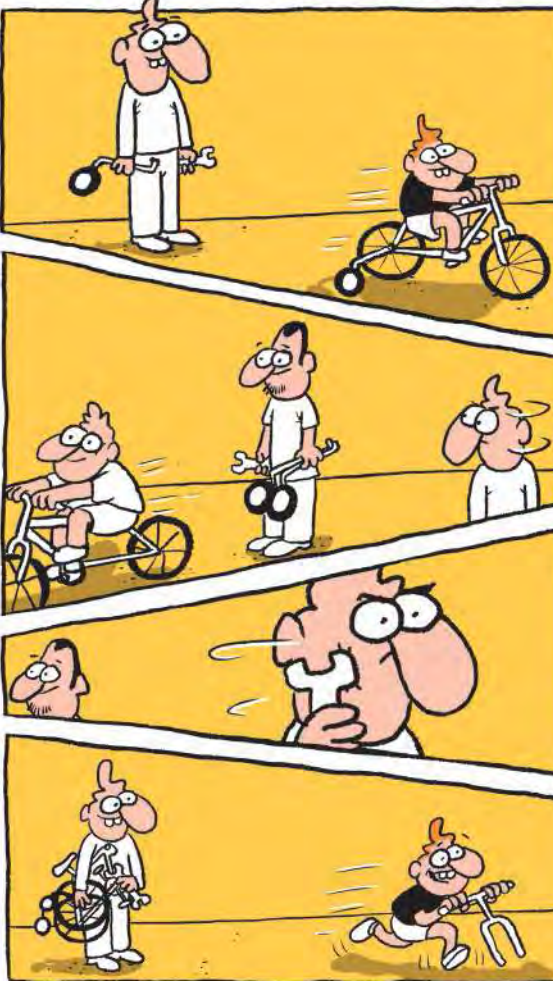
O da haklı. Yani, duayı güncellemek isteyenlere...

Wumen Huikai 1183-1260

Yazı biterken, birden, pencerede erkenden kararan hava; Her şeyiyle tamamen, yaz'ı oynayan, o güya sıcak mevsimin fiyakasını bozuyor. Hile çakılıyor. Sonbahar olarak sadece o ama. Olsun. İnceden bir sonbahar hüznü vehmetmeye kâfi... Herneyse,

Hepinize dostluk, kardeşlik ve muhabbet dolu günler diliyorum...

Bağımlılıklarım

Kadıköy'de buluşup bir şeyler içecektik Nuri'yle. Nereye oturalım diye sordu. Sorumluluğu üzerimden atmak için fark etmez dedim. Benim için gerçekten fark etmiyor. Bira veren her

yer benim için aynı. Biraz yokuş çıktıktan sonra şimdi adını hatırlamadığım bir bara oturduk. Gelmemize pek de sevinmemiş olan kadın personel, barın kullanılmayan masalarından birini tahsis etti bize. Kendi kararı olmasına rağmen Nuri pek sevmedi burayı. Arabalar geçiyor dedi. Daha önce sevilmeyen bir yer için çok fazla bahane duydum ancak bu bahane bana biraz garip geldi. İstanbul'da arabaların geçmediği bir yer yok diye biliyorum. O gece elimdeki tek arkadaşımı da kaybetmemek için onayladım onu. Evet dedim çok fazla araba geçiyor. Ben üçüncü biramı içerken o henüz birinci birasının yarısındaydı. Ben burayı beğenmedim, başka bir yere gidelim demenin farklı bir şekilde dile getirilmesi idi bu.

Bu işkenceye daha fazla katlanmaması için kalkalım dedim. Çocuklar gibi sevindi. Bu aralar söğüş yeme hastalığımız var. Ne zaman bir şeyler içsek ardından söğüş yemeye gidiyoruz. Bir gece Beşiktaş'ta içerken yine Nuri'nin tavsiyesiyle tanıştım söğüşle. Daha önce hiç yemediğim bu şey, şimdilerde vazgeçilmez bir lezzet benim için. Nuri için de öyleymiş çünkü ne zaman söğüş ismini duysa heyecanlanıyor. Gurmecilik oynamayı da seviyor. İyi söğüş yemek için kalkıp Beyoğlu'na gitmişliğimiz de var. Nuri ile bir şeyler yediğinizde mutlaka o şeye dair küçük de olsa bilgiler edirsiniz. Kokoreç yerken mesela, ünlü bir midyecinin bu kokoreçi kuyu olarak servis edip sektöre yön verdiğinden bahsetti. (Aslında yıllardır var olan bir şeymiş ama o gündeme taşımış) Bu mükemmel bir hamle diyerek de ekledi. Söğüş yerken de her seferinde beyni gösterip "İşte asıl olay bu" der. Benim için yine fark etmiyor. Hangisi beyin hangisi yanak ayırt etmeden yiyor ve arkadaşımı onaylamak için kafa sallıyorum.

O gece Kadıköy'de yediğimiz söğüş ile ilgili de türlü incelemeler yapıldı. Ben yine sadece yedim. Bir ara coşup garsonla konuştum ama. Bu söğüşlerin dürümleri neden bu kadar küçük oluyor dedim. Ben Nuri'ye göre daha düz bir adamım. O şeyin geçmişi ya da lezzeti ile değil de ekonomik kısmı ile ilgileniyorum. Anca kurtarıyor abi dedi. Hiç uzatmadım ve hemen ona da hak verdim. O soruyu sormamı bekliyormuş gibi hep ilgilendi bizimle. Şırdan da yiyin, şırdan da iyidir dedi. Çocuk gittikten sonra Nuri şırdan ile ilgili de bilgiler vermek istedi ancak müsaade etmedim. Kafam almıyor, bu kadar gıda bilgisini gerek yok dedim. Muhtemelen içinden konuşmuş ve kendine de olsa vermiştir bilgiyi. Dayanamıyor çünkü. Dönem dönem bu tür hastalıklar ediniyorum. Bağımlılık da diyebiliriz buna. Söğüşten önce mezatlar, onun öncesinde de çekilişler vardı hayatımda. Bu bağımlılıkların yerini yeni bağımlılıklar alıyor ve bir süre böyle devam ediyorum. Tabi hala bırakamadıklarım da var.

Yakın zamanda dayanamayıp yine bir çekilişe katıldım. Çıkıp çıkmaması gerçekten önemli değil. Katılmış olmak mutlu ediyor beni. İmzalı bir Mehmet Okur forması bekliyorum şu sıralar. Eğer ben kazanırsam Nuri'ye söğüş ısmarlarım. Tabi bu çekiliş sonuçlanana kadar eminim hayatımıza yeni bağımlılıklar dahil olacaktır. Bu konuda arkadaşşıma da güveniyorum. Karşıma sürekli yeni şeylerle çıkıyor ve ben de itiraz etmeden kabul ediyorum. Keşke şu an Nuri burada olsa ve çekilişlerin tarihi ya da mezatların nasıl yapılması gerektiği hakkında bize daha detaylı bilgiler verse. Ben onu yine onaylarım.

